

Слънцето.

Изгрѣло слънцето. Цѣлъ день стояло то на небето и гледало хубавитѣ ливади и полета. А хубавитѣ малки цвѣтенца отъ сутринята до вечерята не сваяяли очи отъ него.

Ненадѣйно се появилъ голѣмъ облакъ. Той изглеждалъ тѣй милъ, тѣй нѣженъ и бѣлъ! И какъ бързо плувалъ по небето!

Въ мигъ станало нѣщо. Слънцето се изгубило: прѣдъ него се изпрѣчилъ облакътъ.

— „Ами сега?“ очудено попитали цвѣтята.

— „Що?“ казалъ облакътъ. — „Какво сте се втреничили цѣлъ день въ слънцето! Е, погледайте малко и менъ: и азъ съмъ хубавъ, или не можете съ вашия плиткъ умъ да разберете това?“

Казалъ облакътъ това и се приковалъ на мѣстото си.

— „Ще се махне ли?“ шепнали цвѣтята.

— „Това не е хубаво!“

— „Това е отвратително,“ чувало се тукъ и тамъ.

И вредъ цвѣтята се обръщали, клатѣли глави и тужно поглеждали.

Почакали още малко. Облакътъ не се махвалъ отъ мѣстото си.

— „Чакай . . .“ промѣлвили тѣ, като потреперали, а слѣдъ това свили чашкитѣ си, навели главички и заключмали.

Облакътъ видѣлъ това.

— „Не ми се харесва това отъ страна на тѣзи глупави цвѣтя. Ще ида при други,“ казалъ си той и отпътувалъ.